

Bạn Có Thể Xé Quăng Bài Thơ Này Không A

Vũ Hoàng Chương cầm bút / viết hai câu thế này:

"Lũ chúng ta lạc loài dăm bảy đứa
Bị Quê Hương ruồng bỏ giống nòi khinh!"
Ai đọc không giật mình?

Dân ta không thành linh
chịu một cơn nội chiến!
Bốn Ngàn Năm Văn Hiến
thành một con số không!

Vũ Hoàng Chương chắc ngông?
Chúng ta đều chắc dại?
Ai nhận phần sai trái làm Đất Nước tan hoang?
Cuộc chiến nào vinh quang? Bắc Nam chăng? Giải Phóng!

Lá cờ bay gió lộng. Đồng vọng tiếng chuông ngân...
Những cánh buồm gió căng. Những lòng người xẹp lép!
Ôi chao một đôi giép, một đôi mà chia hai...
Lũ chúng ta lạc loài, anh em nhìn lạ hoắc!

Vũ Hoàng Chương người Bắc mà không về Cố Hương!
Bao nhiêu người lạc đường chạy vào Nam trú ẩn?
Hoàng Giác tìm tổ ấm bằng bài ca Chiêu Hồi!
Đã qua chưa một thời...bốn phương thành tám hướng?

Nguyễn Cao Kỳ biết ngượng về chết không chỗ chôn!
Phạm Duy có gây ồn, về, ngậm cười vĩnh viễn...
Bốn ngàn năm văn hiến / bốn ngàn năm...một ngày!
Vũ Hoàng Chương loay hoay / viết hai câu đứt ruột!

"Lũ chúng ta lạc loài dăm bảy đứa
Bị Quê Hương ruồng bỏ giống nòi khinh!"
Một giang sơn tan tành / đếch có ai trách nhiệm!
Niềm vui ngày một hiếm / nỗi buồn ngày thêm thang!

*Bạn có thể xé quăng
bài thơ này, không ạ?
Cho tôi hôn trên má
một miếng...buồn lê thê!*

Trần Văn Lê

